

Quin és el teu magníficat?

Que perilloses són dues dones juntes! Isabel, sorpresa per la visita de la seva cosina, se li engrandeix i eixampla el cor amb unes lloances a Maria que posen al descobert tot el misteri que Maria porta dins. I Maria que se sent inundada del misteri que porta dintre seu, es despatxa amb l'himne del Magníficat, que és com un resum anticipat de l'Evangeli. Se sent l'esclava. Però se sent també l'esclava en què Déu ha desplegat tot el seu poder. Ella prefereix veure no des de sí mateixa sinó des del que Déu fa en ella.

Sempre he sentit un gran afecte cap al Magníficat de Maria, ja que m'ofereix una pedagogia de fe amb mi mateix.

Des de nens ens han ensenyat més el pecat que la gràcia, més a sentir que som res o gairebé res, i no la grandesa que som per a Déu, ens han ensenyat una humilitat que era un rebaixar-se fins sentir-nos poca-cosa, i no la humilitat que és reconèixer els dons de Déu en nosaltres.

Ens han ensenyat a fer l'examen de consciència del mal que fèiem i mai ens han ensenyat a reconèixer les coses bones que hi havia en el nostre cor.

Des de nens ens han tallat les ales de l'esperit que ens impedia volar més alt cap als cims. Eren més els "no" que els "sí".

I tot això ens ha portat a una espiritualitat de la negativitat. L'espiritualitat del "no". En comptes d'aquesta altra espiritualitat del "sí" i la vivència de la fe. I aquesta espiritualitat és possible que segueixi encara molt ficada dins del cor.

Per això la meua pregunta cada dia és: I quin és avui el meu "magníficat"?

Perquè en tots nosaltres hi ha molt més de bo que de dolent, hi ha molt més de gràcia que de pecat.

És possible que, al llarg del dia, haguem fet moltes coses dolentes. Però, quantes coses bones no queden com petjades humanes que Déu camina amb nosaltres? És que no hauríem també nosaltres de proclamar, com Maria, "les meravelles que Déu fa en nosaltres"?

En lloc d'aquests exàmens de consciència negatius dels pecats que hem fet, no seria millor escriure cada dia el nostre propi "Magníficat"?

El "Magníficat" de la bondat que hem regalat als altres, dels somriures que hem obsequiat als que estan al nostre costat, de tants gestos de servei envers els altres, d'aquestes penes i sofriments que hem alleujat, d'aquestes solituds que hem acompanyat, d'aquests sentiments de generositat que Déu ha despertat en nosaltres.

No creus que seria bo escriure un Magníficat el dia del teu aniversari o cada cap d'any? ¿Què ha fet Déu en mi aquest any? Quines són les meravelles que hi ha en mi?

(Juan Jáuregui. www.juanjauregui.es)